

Meiro corvo

Belarmino Barreiro Rosales

“ Meiro, en Buéu (sic), nunha ladeira na que a auga semella manar e correr por todas partes (1)”, en palabras de don Eligio Rivas Quintas para quen se trata dun hidró-nimo de raíz preindoeuropea: “auga, auga parada que rezuma”. Para Frai Martín Sarmiento (2), un lugar e un dos coutos da parroquia de Santiago de Hermelo a quen renta foralmente comprensivo das paraxes de “Tras Outo, Quintáns, Filos, Solinos, Outeiro, Casal Gordo, Currás e Portela”. E así poderíamos ir contrastando perspectivas dun lexicógrafo, xeógrafo, historiador.... E que Meiro ante todo son as súas xentes en expansión, as súas implícitas leccións emprendedoras ós demais no contexto do municipio de Bueu. Hai uns anos nin tan sequera se celebraba o San Antoniño, ó parecer debido a unha poboación prematuramente envellecida e ós tráxicos aconteceres do mar. Mesmo houbo un tempo que chegaron a ser enterrados directamente no cemiterio sen pasar pola igrexa parroquial cando morrían. Debía cadrar coa época na que o Concello cortóulle-la auga do curso do río Frade para leva-la ó embalse do Castrillón quedando secanos os muiños e sen darlles abastecemento ás súas casas aínda hoxe: “ que vos queriades partir e fillar aquela devesa que está en Castrillón e no couto de Bueu, a qual devesa é do dito moesteiro, ende vos eu fronto por este notario, que esa devesa, que a non filledes nen partades...” (3).

Semellando manar auga por todas partes e onde hai auga e esterco din os vellos, hai froito, semella que froece a iniciativa dos seus veciños, en especial a asociación sociocultural, deportiva e xuvenil da Aldea de Meiro como lles gusta referirse e á volta dun lustro isto non é o que era: pola iniciativa e tesón dos seus membros, este pago do rural buenense conta con local de reunións trala rehabilitación da casa vivenda do mestre, eira vella, festival do rural rock, a concentración da bicicleta, a filloadá, a actividade de recuperación etnográfica do millo corvo

destacando a participación veciñal e dos colexios nas etapas de produción maila semana de muiñada que congrega no Canudo a xentes limítrofes da comarca rematando no encontro degustación que amais provoca a aparición desta publicación. Toda unha concatenación de cultura comparada que por se fose pouco, en breve formará parte dos doseis da axencia de lectura de nova constitución. Todo este esforzo colectivo non suficientemente valorado nin atendido vese reforzado pola circunstancia de ter que facer fronte a aqueloutros que créndose en posesión absoluta da verdade e patente de curso tratan de mengualos logros nunca imaxinados por eles. A cultura do engulir en vez de engulir cultura que se preconiza agora e se é a costa dos recursos públicos da colectividade mellor. “ Muito se come, muito se aforra”, dicía unha vella de Cela a quen tiñan por toliña cando vía a suorosa adega da súa casa pobre chea de homes bebendo e crevando noces con pan de millo na proba do viño novo polos especialistas. E que técnicos húboboos sempre e sempre haberaos, senón que llo falen ós do camiño do Estripeiro, do Soutiño ou do Pradorrío, ós dos túmulos da tomada de Martínez, Alfar dos Tapias, salazón de Montero Ríos, ós da Praia, Figueirón e Roiba e como do honradamente ganado a metade tena o demo ós da sala permanente adicada ás musas e medusas. Meiro segue a ser corvo, non escoites ás sereas, non hai corvos brancos.

Torre de Cela, marzo e dezaseis de dous mil dous

(1) RIVAS QUINTAS, Eligio.- Toponimia de Marín. Verba, anuario galego de filoxía. Anexo 18. Secretariado de publicacións da Universidade de Santiago de Compostela, Vigo 1982.

(2) SARMIENTO, MARTÍN.- Viaje a Galicia de 1745. Ms. Edición de José Luis Pensado en Acta Salmaticensia, Filología y Letras, 88. Universidad de Salamanca, 1975.

(3) SARMIENTO, MARTÍN.- Catálogo de voces y frases de la lengua gallega. Ms. Edición de José Luis Pensado. Serie Obras lingüísticas del Padre Sarmiento II. Acta Salmaticensia, filosofía y Letras, 72. Universidad de Salamanca, 1973.

Sementeira na Arriba. Meiro, 1999.